

Arrest

nr. 305 472 van 24 april 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: 1. X
2. X

Beiden handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESSEN
Gaarveldstraat 111
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Syrische nationaliteit te zijn en beiden handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige X en X, op 28 juli 2023 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 juni 2023 tot weigering van de afgifte van een visum type D (gezinshereniging).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 30 mei 2022 in België als vluchteling erkend.

1.2. Verzoekster en de minderjarige kinderen dienden op 18 augustus 2022 via de Belgische vertegenwoordiging in Istanbul (Turkije) aanvragen in voor een visum type D (gezinshereniging) in functie van verzoeker.

1.3. De visumaanvraag in hoofde van verzoekster werd goedgekeurd.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 29 juni 2023 beslissingen tot weigering van het visum type D (gezinshereniging) in hoofde van de minderjarige kinderen. Verzoekster werd hiervan op 5 juli 2023 te Istanbul in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen. De motieven van beide beslissingen zijn identiek en luiden als volgt:

“(…)

Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op de richtlijnen van art 10.1.1.4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door de kinderen S.(…) S.(…), °(…) en S.(…) A.(…), °(…) van Syrische nationaliteit teneinde hun vermoedelijke vader S.(…) M.(…), °(…) erkend vluchteling van Syrische origine te vervoegen in België

Overwegende dat er een Syrische geboorteakte werd voorgelegd voor S.(…) met als geboortedatum 29/01/2019 en met als geboorteplaats Jisr/AI-Shoghoor.

Overwegende dat er voor S.(…) een paspoort werd voorgelegd met als geboortedatum 29/01/2019 en met als geboorteplaats Idlib

Overwegende dat er een Syrische geboorteakte werd voorgelegd voor A.(…) met als geboortedatum 21/03/2021 en met als geboorteplaats Jisr/AI-Shoghoor

Overwegende dat er voor A.(…) een paspoort werd voorgelegd met als geboortedatum (….) en met als geboorteplaats Idlib

Overwegende dat voor de kinderen gevraagd werd een Turkse geboorteakte voor te leggen aangezien hun vader, S.(…) M.(…), verklaarde in zijn asielverhoor van 24/11/2021 dat de kinderen in Turkije geboren zijn.

Overwegende dat er voor S.(…) een Turkse geboorteakte werd voorgelegd met als geboortedatum (….) geboren te (….)

Overwegende dat er voor A.(…) een Turkse geboorteakte werd voorgelegd met als geboortedatum (….) geboren te (….)

Overwegende dat de Turkse gegevens van de geboorteaktes niet overeenstemmen met de identiteitsgegevens van de paspoorten en de Syrische geboorteaktes van de kinderen

Overwegende dat we omwille van de tegenstrijdigheden hierboven vermeld de identiteit van de kinderen op deze basis niet kunnen vaststellen

Gelet op al het bovenstaande wordt de visumaanvraag afgewezen

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers onder andere de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekers stellen hierbij het volgende:

“(…)

Verzoekers hebben niet de kans gekregen om uitleg en verklaringen te geven over de tegenstrijdigheden tussen de Syrische paspoorten en de Turkse geboorteaktes van de kinderen.

(…)

De bestreden beslissingen stellen dat de Turkse gegevens van de geboorteaktes niet overeenstemmen met de identiteitsgegevens van de paspoorten en de Syrische geboorteaktes van de kinderen. Omwille van deze tegenstrijdigheden zou men de identiteit van de kinderen niet kunnen vaststellen en werden de visumaanvragen afgewezen.

(…)

Krachtens artikel 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet dient in het kader van het onderzoek van de aanvraag rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind. Verwerende partij heeft bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening gehouden met het hoger belang van de kinderen. In casu is er sprake van twee jonge kinderen van 2 en 4 jaar en er blijkt dat de gemachtigde geen enkele afweging heeft gemaakt aangaande de langdurige scheiding van hun vader, waarbij de hereniging voor onbepaalde tijd wordt uitgesteld.

(…)

Aan het hoger belang van kinderen dient een belangrijk gewicht gegeven te worden, zoals vereist door artikel 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 8 EVRM bepaalt verder het volgende :

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare

orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster is sedert geruime tijd gehuwd met de heer S.(...) en wenst hem te vervoegen met hun minderjarige kinderen teneinde een stabiel gezins- en privéleven op te bouwen.

Hoewel verzoekster inmiddels haar visa heeft verkregen om haar echtgenoot te vervoegen spreekt het voor zich dat zij hun twee minderjarige kinderen niet kan achterlaten in Turkije. Door de afstand kunnen zij op dit moment geen kwalitatief gezinsleven opbouwen.

De visum van verzoekster is nog geldig tot 31/12/2023. Echter zal ze hier geen gebruik van kunnen maken daar het voor zich spreekt dat ze haar 2- en 4-jarige kinderen niet achter kan laten in Turkije.

Dat verzoekster en hun minderjarige kinderen hun leven in België wensen verder te zetten samen met haar echtgenoot, respectievelijk vader. Aan dit familieleven wordt door de bestreden beslissingen op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft.

Het gaat immers om hun fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art 8 E.V.R.M.

Dat het privé- en familieleven van het gezin niet werd getoetst in de bestreden beslissingen.

Dat deze inbreuk op het familieleven van dit gezin werkelijk disproportioneel is in verhouding tot de eisen van de wet en is van aard om het familieleven van verzoekster in gevaar te brengen, hetgeen men voorziet te beschermen.

Dat dus de bestreden beslissingen helemaal niet werden gemotiveerd en niet werden genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 E.V.R.M. door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoekers.”

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.3. In de bestreden beslissingen wordt gesteld dat de minderjarige kinderen van verzoekers “(...) *zich niet (kunnen) beroepen op de richtlijnen van art 10.1.1.4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*”. De gevraagde gezinsherenigingsvisa van de minderjarigen S. S. en A. S. in functie van hun vermoedelijke vader, die op 30 mei 2022 in België als vluchteling werd erkend, worden geweigerd omdat “*de Turkse gegevens van de geboorteaktes niet overeenstemmen met de identiteitsgegevens van de paspoorten en de Syrische geboorteaktes van de kinderen*” waardoor “(...) *we omwille van de tegenstrijdigheden hierboven vermeld de identiteit van de kinderen op deze basis niet kunnen vaststellen*”.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoekers in hun middel de pertinente vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris nergens betwisten of weerleggen. Uit het administratief dossier blijkt trouwens duidelijk dat, indien men de overgemaakte Syrische documenten (paspoorten en geboorteakten) vergelijkt met de opgevraagde Turkse documenten (geboorteakten), de gegevens betreffende de geboortedatum en de geboorteplaats van de minderjarige kinderen geenszins overeenstemmen. Het bestaan van tegenstrijdigheden tussen de gegevens van de officiële documenten staat niet ter discussie.

De Raad merkt wel op dat deze tegenstrijdigheden betrekking hebben op bepaalde persoonsgegevens van de minderjarige kinderen (geboorteplaats en geboortedatum), waardoor luidens de bestreden beslissingen hun “*identiteit*” niet kan worden vastgesteld, en niet zozeer op de afstammingsband met de in België verblijvende erkende vluchteling. Bijgevolg gaat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen uit van een onjuiste lezing van haar eigen beslissingen waar zij stelt dat “*(u)it de motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen, (...) duidelijk (blijkt) dat de visumaanvraag werd afgewezen omdat de verwantschapsband tussen verzoekers en de gezinshereniger niet bewezen werd of kan worden geacht*”.

Aangezien er evenwel *in casu* wel degelijk “*officiële documenten*” voorhanden zijn die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, missen de door verzoekers in hun middel aangevoerde schendingen van artikel 11, §1, tweede lid en van artikel 12bis, §§5 en 6 van de vreemdelingenwet feitelijke grondslag en is de repliek van de verwerende partij dienaangaande weinig dienstig.

2.5. In hun middel beklagen verzoekers zich erover dat zij niet de kans hebben gekregen om uitleg te verschaffen over de tegenstrijdigheden tussen de Syrische paspoorten en de Turkse geboorteaktes van de kinderen.

De Raad constateert op basis van de beschikbare gegevens dat de bevoegde attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken naar aanleiding van de visumaanvragen op 9 maart 2023 via mail aan een medewerkster van het Belgische Consulaat-generaal in Istanbul de opdracht geeft om aan verzoekers te vragen *“hoe het komt dat de geboortedata verschillen en waarom dat zo is”*. Nochtans kan uit het administratief dossier niet worden opgemaakt dat deze vraag ooit effectief aan verzoekers zelf werd doorgespeeld vooraleer de bestreden beslissingen werden genomen, waardoor verzoekers dienen te worden bijgetreden waar zij stellen dat zij hierover geen uitleg hebben kunnen verschaffen. Deze vaststelling doet twijfels rijzen bij de deugdelijkheid van het onderzoek van de gemachtigde van de staatssecretaris.

2.6. Zoals verzoekers terecht aangeven in hun middel, legt artikel 12bis, §7 van de vreemdelingenwet de verplichting op om *“(i)n het kader van het onderzoek van de aanvraag (...) terdege rekening (...) (te houden) met het hoger belang van het kind”*. Deze verplichting geldt voor alle gezinsherenigingsaanvragen en vloeit voort uit artikel 24.2 van het Handvest waarin het volgende wordt bepaald: *“Rechten van het kind (...) 2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”*

Artikel 12bis, §7 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5.5 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG). Deze richtlijn heeft het bevorderen van de gezinshereniging tot doel en wil voorts bescherming verlenen aan onderdanen van derde landen, met name aan minderjarigen. In zijn rechtspraak over de richtlijn 2003/86/EG wijst het Hof van Justitie op artikel 7 van het Handvest (= artikel 8 van het EVRM) dat het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- of gezinsleven bevat en op artikel 24, lid 2 van het Handvest dat de verplichting inhoudt om rekening te houden met het hoger belang van het kind. Krachtens artikel 24, lid 3 van het Handvest is het bovendien noodzakelijk dat een kind regelmatig persoonlijke betrekkingen met zijn beide ouders onderhoudt. De lidstaten dienen gezinsherenigingsaanvragen bijgevolg te onderzoeken in het belang van de betrokken kinderen en met het oogmerk om het gezinsleven te begunstigen. Het Hof stelt ook dat de bevoegde nationale autoriteiten in dit verband een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen dienen te maken en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen (HvJ 6 december 2012, O. e.a., nrs. C-356/11 en C-357/11, §§69, 80 en 81; HvJ 13 maart 2019, E. t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, nr. C-635/17, §§ 56 en 57).

2.7. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Zoals gezegd wordt in de bestreden beslissingen de afstammingsband als dusdanig tussen verzoekers en de minderjarige kinderen S. en A. niet betwist, waardoor het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan worden vermoed. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat niet alleen de verwijdering van een vreemdeling, maar ook de toegang tot het grondgebied en de weigering om aan een vreemdeling, die reeds op het grondgebied van de verdragsstaat verblijft, een verblijfsvergunning af te leveren én zelfs de vraag of er een positieve verplichting bestaat om aan een vreemdeling op het grondgebied toe te laten in het kader van gezinshereniging, door het EHRM werden onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM (zie ECHR, *Guide on the case-law of the European Convention on Human Rights – Immigration*, 30 april 2022 update, p. 8-9, https://echr.coe.int/Documents/Guide_Immigration_ENG.pdf).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard (EHRM 11 juli 2000, Ciliz t. Nederland, §66). Daarnaast dient in elke verblijfsbeslissing die een impact heeft op het recht op gezinsleven voldoende gewicht te worden gegeven aan het hoger belang van het kind (zie EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland (GK), §109), ofschoon dit evenmin uitdrukkelijk in artikel 8 van het EVRM kan worden gelezen. Er dient een *“fair balance”*-toets te worden doorgevoerd, waarbij wordt nagegaan of de verdragsstaat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds (EHRM 26 april 2018, Hoti t. Kroatië, §122; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland (GK), §106). In het kader van gezinshereniging stelde het Hof dat er een positieve verplichting kan bestaan om gezinshereniging toe te staan, onder meer indien volgende voorwaarden vervuld zijn: (i) er is sprake van vestiging of sterke banden van de referentiepersoon in het gastland, (ii) het gezinsleven bestond reeds vooraleer de

referentiepersoon zich in het gastland vestigde, (iii) de belangen van (minderjarige) kinderen staan op het spel en (iv) er rijzen ernstige obstakels om het gezinsleven in het land van herkomst te beleven (zie EHRM 9 juli 2021, M.A. t. Denemarken (GK), §135 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het staat verder buiten kijf dat het recht van ieder kind om contact te onderhouden met beide ouders impliciet vervat is in artikel 8 van het EVRM en dat het genot van elkaars gezelschap voor ouders en kinderen een fundamenteel aspect is van het familie- en gezinsleven, waardoor een maatregel van de overheid die dit recht beperkt op gespannen voet staat met dit verdragsartikel (EHRM 12 juli 2001, K. en T. t. Finland, §151).

2.8. Zoals verzoekers in hun middel uiteenzetten, is er sprake van twee jonge kinderen die van hun vader gescheiden blijven, terwijl de moeder wel een visum heeft verkregen om haar echtgenoot te vervoegen. Op die manier organiseren de bestreden beslissingen de fysieke scheiding tussen ouders en minderjarige kinderen zonder dat hierbij werd nagegaan of dit het 'hogere' belang van de minderjarige kinderen zou dienen.

2.9. In haar nota met opmerkingen gaat de verwerende partij nergens in op de aangevoerde schending van artikel 24 van het Handvest of op het 'hogere' belang van de minderjarige kinderen. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wordt in de nota met opmerkingen het volgende gesteld:

“2.

Verzoekers roepen de schending in van artikel 8 van het EVRM.

Er moet tevens worden benadrukt dat artikel 1 van het EVRM bepaalt dat de rechten en vrijheden die zijn vervat in de eerste titel van dit verdrag door de lidstaten enkel dienen te worden verzekerd ten aanzien van personen die onder hun rechtsmacht vallen (cf. EHRM 7 juli 2011, nr. 53721/07 Al-Skeini e.a./Verenigd Koninkrijk, § 130). Verzoekster, die in Eritrea verblijft, valt niet onder de rechtsmacht van de Belgische overheidsdiensten en deze diensten zijn er in casu dan ook niet toe gehouden ten aanzien van verzoeker de door het EVRM voorziene rechten en vrijheden te garanderen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).”

2.10. De verwerende partij kan niet dienstig voorhouden dat de situatie van minderjarige kinderen van een in België verblijvende erkende vluchteling, niet onder de rechtsmacht van de Belgische overheidsdiensten zou vallen wat het recht op gezinsleven betreft. Hoewel artikel 8 van het EVRM voor de Belgische overheid geen verplichting inhoudt om zonder meer een gezinsherenigingsvisum af te leveren aan de minderjarige kinderen van verzoekers, dienen de 'hogere' belangen van deze minderjarige kinderen in ogenschouw te worden genomen en te worden afgewogen tegen de onduidelijkheid die is ontstaan betreffende hun persoonsgegevens op basis van de voorgelegde officiële documenten.

2.11. Doordat de bestreden beslissingen geen enkele afweging bevatten tussen de vastgestelde anomalieën in de officiële documenten en het 'hogere' belang van de minderjarige kinderen en aan verzoekers niet de gelegenheid werd geboden om hierover uitleg te verschaffen, wordt de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 12bis, §7 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 24 van het Handvest *juncto* artikel 8 van het EVRM miskend.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Een verdere bespreking van de overige middelonderdelen is niet nodig nu de eventuele gegrondheid daarvan niet kan leiden tot een ruimere nietigverklaring.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 juni 2023 tot weigering van de afgifte van een visum type D (gezinshereniging) worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,

R. VAN DAMME,

De griffier,

R. VAN DAMME

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

F. TAMBORIJN